

Bűnösöké a kegyelem

Lukács 7,36-50

Szentháromság ünnepe utáni 3. vasárnap

1953. június 21.

A felolvasott történet Lukács evangélista gyűjtéséből való. Egyedül önála található. Vajon miért vette fel Lukács ezt a történetet az evangéliumába? Bizonytalán azért is, mert azt a ritka esetet örökíti meg, hogy egy farizeus meghívta Jézust magához vendégségbe. Igaz ugyan, hogy a vendégnek kijáró udvariassági szertartásokat nem csinálja meg, ennyire már nem ereszkedik le Jézushoz, de az is nagy dolog, hogy meg meri hívni magához s ezzel szembe mer helyezkedni az egész farizeusság ellenséges magatartásával. Ha ez lett volna döntő szempont a felvételnél, akkor bizonytalán ezt hangsúlyozta volna ki az elbeszélésben, a történetben azonban a hangsúly nem Simon farizeuson van, hanem a bűnös asszony megtérésén. Nagy dolog, hogy Jézus még az ellenségeire is hatást gyakorol, de sokkal nagyobb az, hogy a város közismert bűnös asszonya megtér. Szenzáció volt a városka számára, hogy Simon farizeus meghívta Jézust vendégségbe, szenzáció volt az is, hogy Jézus elfogadta a meghívást, de a legnagyobb szenzáció mégis az volt, hogy a város legutolsó asszonya, egy utcánőt megtért. Ez az esemény háttérbe szorítja Simont és az egész vendégséget. Napirendre térnek felette, de a bűnös asszony megtérése közbeszéd tárgya marad. Sokat beszéltek róla. A legapróbb részleteket is megtárgyalták. De természetesen csak a külső dolgokat észlelhetek, azt, ami magában a bűnös asszonyban ment végbe, nem láthatták. Minket azonban minden külső történésnél jobban érdekel a megtérésnek ez a belső története. Próbáljuk megrajzolni ennek a bűnös asszonynak a megtérését erről a belső oldalról szemlélve!

1. A bűnös asszony megtérése bűnbánattal kezdődik.

„Könnyeivel kezdé öntözni az ő lábát és fejének hajával törle meg.” Ezt írja róla az evangélista. A könnyet a fájdalom sajtolja ki a szívből, a kibontott haj a gyász jele, ez az asszony tehát bánatban van. Nem itt kezdődik a bánata, csak itt lesz először emberek előtt nyilvánvalóvá. Eddig csak titokban sírt. Az emberek előtt ő volt a város legledérebb, legkönnyelműbb, legmulatósabb, legkacagóbb asszonya, mikor azonban senki sem látta, egyszerre megváltozott az arca. Maga elé meredt, arcán megjelentek a ráncok, szemébe kiült a kétségbeesés, s egyszerre megrázta testét a zokogás. Siratta önmagát, tönkretett életét. Megrázkódott. Utálattal, s undorral gondolt a szennyre, amelyben élt. Ha azonban lépteket hallott, gyors mozdulattal törölte le a könnyeit, szedte rendbe a haját, simította végig a ruháját, erőltette arcára a mosolyt, s mire belépett hozzá valaki, megint a régi, ragyogó kedvű, könnyűvérű asszony volt.

Ki tudja, hányan akarták már benne a bűnbánatot felébredtetni! Magyarították neki, hogy tönkreteszi magát, szidták őt, de mindhiába. Az érvek leperegtek róla, a szidásra fittyet hányt, vállat vont, s daloló táncleányokként lejtett tovább lefelé a lejtőn. Egyszer azonban találkozott Jézussal. Nem tudni, hol. Nem tudni, mit látott, s mit hallott tőle. Az azonban bizonyos, hogy megérezte benne a szeretetet a bűnösök, az elrontott életűek felé. Mit kapott ő eddig az emberektől? Előbb gyönyört, azután pénzt, azután szidást, majd megvetést. Ezzel dacolt, de a szeretet megtörte a szívét. A bűnbánat eddig rejtgetett forrása egyszerre kitör a szíve mélyéből, s ráömlik Jézus lábára.

Erkölcös farizeus, ne törj pálcát a bűnösök fölött! Te csak azt látod, ami a szem előtt van, Jézus azonban azt is látja, ami a szívben van. Te csak a konok bűnözőt látod, Jézus a bűnbánat titkon sírt könnyeit is látja. Te a bűnöst, Jézus a szenvedőt látja.

Te pedig, szegény bűnös, ki szenvedsz elrontott életed fölött, ne alakoskodj tovább! Sírd el Jézus előtt bűnbánatod könnyeit! Így kezdődik az új élet.

2. A bűnös asszony megtérése a szabadulás elszánt akarásával folytatódik.

Nincs olyan bűnös, aki tartósan jól érezné magát bűneiben. Nincs olyan bűnös, aki ne akarna szabadulni bűneitől. De nincs olyan bűnös sem, aki a maga erejéből szabadulni tudna a bűneiből. A bűnnek az az átka, hogy mindig új bűnöket szül. Szaporább, mint a legszaporább kártevő rovar. Kifog minden nevelési rendszeren, erőtelen vele szemben minden nagy akarás, a legünnepélyesebb fogadalmakat is lábbal tiporja. Bizonytalán nincs senki sem ebben a gyülekezetben, aki ezt velem együtt saját maga is meg nem tapasztalta volna. Vagyunk azonban ebben a gyülekezetben olyanok is, akik azt is megtapasztaltuk, hogy Jézus ma is szabadító.

Ezen a lelki folyamaton ment keresztül a bűnös asszony is. Ki tudja, hányszor próbált új életet kezdeni, de mindig visszarántotta valami. Egyszer a teste és vére, máskor a pénztelenség nyomorúsága, majd múltjának akarattal bénító tehetetlenségi nyomatéka. Szeretett volna felemelkedni a fertőből, de fel-feldobott kőként hullott vissza mindig a földre. Egyszer volt valami találkozása Jézussal. Megsejtett valamit abból, hogy itt a szabadító s ekkor összeszedte minden maradék erejét és a fuldokló életért harcoló elszántságával megragadta a kínálózó

alkalmat mondván: Ha török, ha szakad, Jézushoz kell jutnom! Csak erőszakoskodással tudta célját elérni. A farizeus házában szolgák állták útját. Félrelökte őket. Az ebédlőszobában gyilkos tekintettel mérték végig. Nem törődött velük. Célegyenest ment oda, ahol Jézus - keleti szokás szerint - az ebédlő asztal mellett egy kereveten feküdt.

Te, Jézussal együtt érkező farizeus, ne foglald le Jézust a magad számára, ne zárd el a szabadítót a bűn foglyai elől! Te pedig, szegény bűnös, ne engedd magad visszariasztani! Használd fel minden kedvező alkalmat, s árkon-bokron, tűzön-vízen, embereken, magadon és másokon is keresztülgázolva, erőszakoskodj oda Jézus lábaihoz! Maga Jézus mondta, hogy a mennyek országát az erőszakoskodók ragadják el (Máté 11,12).

3. A bűnös asszony megtérése a kegyelem, hitben való megragadásával éri el tetőpontját.

A bűnös asszonynak kettőre volt szüksége: Bocsánat a múltra és erő a jövőhöz. Ha életkörülményeire és önmagára nézett, nem hitte, hogy ez lehetséges. Az emberektől nem kapott kegyelmet, önmagából pedig nem tudott kicsiholni erőt. Mikor Jézussal találkozott, egyszerre felébredt benne a hit. Ezért mert Jézushoz menni. Tudta, hogyha mindenki rátámad is Simon farizeus házában, Jézus védelmébe fogja venni. Olyan erős volt ebben a hite, hogy már előre viszi a hála drága kenetét is. Még nem is hangzik el fölötte a kegyelem drága ígéje, máris hálacsókkal illeti a Jézus lábát. Előbb hisz benne, előbb hálás érte, s csak azután kapja meg érzékelhető módon: „Megbocsáttattak néked a te bűneid” (48. v.). Mire alapítja ezt a hitét? Jézus magatartására. Ha bárki máshoz nyúlt volna a bűnös asszony a vendégseregben, mind felszisszent volna, s ijedten húzta volna el a lábát. Félt volna, hogy rossz hírbe keveredik. Jézus azonban nem rúgta el magától a szegény bűnöst, védelmébe veszi a házigazdával és a vendégekkel szemben, majd nyíltan feloldozza, s így bocsátja el: „A te hited megtartott téged” (50.v.).

Te, Jézus közelében levő, erkölcszere és hitedre kényes farizeus, vigyázz, mert Jézus megszégyení téged a „nagy” bűnösök hitével és a gonoszok megelőznek téged a mennyeknek országában! Te pedig, szegény bűnös, ki talán azt hiszed, hogy nálad veszve már minden, hidd el, hogy rád is igaz: „Azt, aki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem” (Ján 6,37).

4. A bűnös asszony megtérése a hálában tartósul.

Nagy dolog a megtérés, de sokkal nehezebb a megtérésben való megmaradás. Sokan megtérnek és azután sokan visszatérnek régi gonoszságukhoz. Sokan kapnak kegyelmet, de azután visszaélnék vele, s kiesnek a kegyelemből. A megtérés utáni élethez az erőt a hála adja, a hála ereje pedig attól függ, hogy milyen nagynak érezzük a kapott kegyelmet, a kapott kegyelem nagyságának tudata pedig egyenes összefüggésben van azzal, hogy milyen nagy bűnösnek tudjuk magunkat. Jézus egy egyszerű példázattal magyarázza meg ezt a házigazdának. A példázat két adósról szól, akik mindketten fizetéseképtelenek. Az egyik 500, a másik 50 pénzzel tartozik. A hitelező megsajnálja őket, s elengedi az adósságukat. Világos, hogy akinek többet engedett el, az nagyobbnak érzi a kapott kegyelmet, s hálásabb érte, mint a másik! Ez az asszony nagynak érzi a bűnét, ezért érzi nagynak a kegyelmet is, s ezért nem tud betelni a hálával. Ez a hálás szeretet fogja őt megtartani az új életben.

A bűnös asszonyról nincs több szó a Bibliában. Az a gondolat, amit hosszú időn át sokan képviseltek, hogy ez a bűnös asszony lett volna Mária Magdaléna, csak az emberi képzelet szüleménye, melynek nincs bibliai alapja. Ha nincs is szó arról, mi lett vele ezután, mégis tudhatjuk, hogy megmaradt az új életben. Hiszen Jézus ezt mondta neki: A te hited megtartott téged! Jézus tehát úgy látta, hogy az asszony hite elég a megtartáshoz. Ezenkívül pedig, mint említettük, ez a történet Lukács gyűjtéséből való, s ha az asszony később visszaesett volna, biztosan azt is elmondották volna Lukácsnak, s Lukács azt is feljegyezte volna.

Te, kegyességedre büszke farizeus, ne gondold, hogy mivel te botrányos bűnökbe nem estél bele, nem kellett nagy kegyelem ahhoz, hogy Neked is megbocsásson Isten! Te pedig, szegény, csődbe jutott bűnös, hidd el, hogy a kegyelem elég nagy a te adósságod elengedéséhez is, s ha megkaptad, sohse felejtse el, honnan emelt ki a kegyelem!

A bűnösöké a kegyelem. Krisztusé a hála. Istené a dicsőség. Ámen.